

ченичество, непростимо и жестоко. Нова Голгота стоеше прѣдъ тѣхъ и тѣ чакаха да се затъмни слънцето, да се разтrese и разпука земята. Въ паметъта на всички бѣше още прѣсенъ споменътъ за оная чудотворна икона въ черквата на едно съседно село, по образа на която се събираха и капѣха сжщински сълзи. Тая плачеща икона бѣше развълнувала тогава цѣлата околностъ. Виждаха въ нея знамение на нѣщо неизбежно и страшно. И наистина нечувана буря се зададе единъ день и едра градушка уби нивитѣ на десетъ села. Сега и тая кръвъ върху челото на Исуса викаше и говорѣше за страшенъ и непростимъ грѣхъ, призоваваше заслужено и тежко възмездие, което щѣше да падне не само върху главата на прѣстѣпника, но може би и върху цѣлото село.

Дълго време черквата не остана празна. Макаръ че Нейко кметътъ искаше да се затвори, за да останатъ непожтнати слѣдитѣ на прѣстѣплението, никой не искаше да се подчини и да излѣзе. Една слѣдъ друга идѣха женитѣ, ходилинабързо до кжщи, палѣха свѣщи, кичеха иконата съ различни дарове — пешкири, некроени платна, стари пари. И прѣдъ блѣдния ликъ на Исуса, който ги гледаше съ печалнитѣ си очи и разкъравено чело, тѣ струваха дълбоки поклони, биеха челата си о каменнитѣ плочи, въздишаха и плачеха.

Не бѣше трудно за никого да се досѣти, кои бѣха виновницитѣ и на това злѣдѣяние. Още въ черква не едни уста прошепнаха имената на Гроздана и Тачката. И Нейко кметътъ, подпомаганъ отъ секретарь-бирника и попъ Доча, вече долавяше нишката на прѣстѣплението и цѣлата тая тъмна история се разплиташе като чорапъ въ ума му. Тоя пжтъ той искаше да изненада злосторницитѣ съ бързи и рѣшителни мѣрки: да арестува Гроздана и Тачката, да направи обискъ въ кжщитѣ имъ и, намѣрили се или не вънецътъ, да ги изпрати въ града. Въ общината се почна дългъ съвѣтъ. Макаръ и рѣшенъ